rige, sparsommelige, paapasselige paa de Midler, vi have at bestyre. Ja, det vil naturligvis blive benægtet, at det vilde kunne passere Socialdemokrater, men vi have jo flere socialdemokratiske Sogneraad, og jeg har en Forestilling om, at ogsaa der vil der være Stemning for at vise Sparsommelighed med de Midler, som man har at administrere, hvis ikke paa dette Punkt, saa paa andre Punkter. Det kan ikke nytte at gøre Menneskene bedre, end de ere, og derfor bryder jeg mig ikke det allerfjerneste om, hvad Kommunalbestyrelserne sige om et Spørgsmaal som dette. Man kan egentlig aldeles ikke forlange, at de med Begejstring skulle slutte sig til Opfyldelsen af et Humanitetskrav som dette, at nedsætte de 10 Aar til 5. Det forekommer mig ret forbavsende, at der overhovedet er Kommunalbestyrelser i saa stort Omfang, der have udtalt sig for det. Hvad den højtærede Indenrigsminister i øvrigt sagde om dette Punkt, skal jeg ikke dvæle synderligt ved. Han kan have fuldkommen Ret i, at teoretisk hører Reglen om de 10 Aars Frihed for Fattigvæsenet ikke til Lovens Værdighedsregler. Jeg kan saa meget bedre indrømme det, som jeg kan henvise til, hvad der findes i Beretningen om vor Behandling af Loven i Fjor i det særskilte Aftryk Side 26. Der findes en noget ændret Affattelse af Reglen fra mig, hvor jeg udtrykkelig piller Bestemmelsen om Fattighjælp ud fra Lovens Værdighedsregler, fordi det var mig imod, stridende mod min Overbevisning, at stille dette at have faaet Fattighjælp op som et Uværdighedsstempel. Men sligt kan jo være meget interessant og underholdende at diskutere teoretisk. Komme vi til det rent praktiske Tilfælde, kommer det Spørgsmaal frem: Er det haardt eller ikke? Er det retfærdigt eller uretfærdigt, at den Mand, der med megen Møje og Besvær har holdt sig fri for Fattigvæsenet i 9 Aar, skal være berøvet Adgangen til Alderdomsunderstøttelse? Det kan ikke hjælpe der at sige, at Bestemmelsen om Fattighjælp er en Selvhjælpsbetingelse, medens Bestemmelsen om, at Forbryderen skal have faaet Æresoprejsning, er en Værdighedsbetingelse. Der kunne de to Mennesker gaa ved Siden af hinanden, og den hæderlige fattige, som under en ulykkelig Arbejdsperiode uden egen Skyld har modtaget denne Fattighjælp, maa staa og se paa, at den anden, som har stjaalet, bedraget, gjort sig skyldig i Sædelighedsforbrydelse eller i andre hæslige og stygge Ting, kan opnaa Æresoprejsning og derigennem Adgang til Alderdomsunderstøttelse, hvorimod han, den hæderlige fattige, ikke har denne Adgang. Det kan han ikke forstaa, og det kunne vi andre heller ikke. Det er let nok teoretisk, navnlig juridisk, at begrunde, at det skal være saadan, men i det virkelige Liv, ude paa selve Valpladsen, hvor Livets Kampe udfægtes, kan man ikke forstaa det. Derfor fastholde vi det, vi have foreslaaet.

Indenrigsministeren *(Bramsen)*: Hvad det sidste angaar, vil jeg gøre den Bemærkning, uagtet jeg ikke deler den ærede Ordførers Opfattelse af den kvalitative Forskel, der er mellem disse Tilfælde, at saa er der en anden Vej at gaa, nemlig den, at en Mand, der har faaet Æresoprejsning, nægtes Alderdomsunderstøttelse. De faa, som der er Tale om, bør ikke føre til en Forholdsregel, som man ellers ikke synes om, nemlig Nedsættelse i Almindelighed fra 10 til 5 Aar. Jeg tror ikke, den ærede Ordfører her har Ret. Jeg tror, Befolkningen er meget intelligent og meget vel kan se, at naar den ene i 10 Aar har holdt sig borte og den anden ogsaa i 10 Aar har holdt sig borte fra Fattigvæsenet, saa staa de lige.

Naar den ærede Ordfører taler om de advarende Røster, saa er det et meget mildt Udtryk, thi det er ganske bestemt Røster, der mere end advare i Henseende til § 2 Litra a.—d. De udtale — det er Udvalget, som gengiver det — næsten alle Ønsket om at faa Værdighedsbetingelserne skærpede. Der foreligger herom Udtalelser fra 11 Amter, 21 Byraad, 6 Sogneraadsforeninger og 65 Sogneraad og „navnlig ønskes det, at vitterlig Drukkenskab og gentagen Straf for visse ikke i den offentlige Mening vanærende Handlinger maa udelukke fra Understøttelse som foreslaaet af Kjøbenhavns Magistrat.“

Til alt dette er ikke taget Hensyn af dette Udvalg, og det kalder den ærede Ordfører for advarende Røster. — Hvad angaar særlig Spørgsmaalet om Nedsættelsen af 10 Aars Grænsen til en 5 Aars Grænse, saa foreligger der Udtalelser derimod fra 9 Amter, 12 Byraad, 5 Sogneraadsforeninger og 96 Sogneraad. Det er meget bestemte Udtalelser, der foreligge, men naturligvis, naar man, som det ærede Medlem, ikke bryder sig om, hvad de kommunale Raad ønske, saa er det jo en anden Ting. Naar den økonomiske Side af Sagen aldeles ikke interesserer ham, saa vil jeg sige dertil, at det er i alt Fald den, som har interesseret i meget væsentlig